

33

Do těch očí jsem se nepodívala už celé dva týdny. A byly to nejdelší dva týdny v mém životě. Pocity, které teď prožívám, spolehlivě přebíjejí jakoukoliv zmínku o bezútěšnosti nebo trápení v mém dosavadním životě. Jsem ztracená. Jsem bezmocná. Postrádám nejdůležitější část svého já. Jedinou útěchou je pro mě vize jeho klidného obličeje a teplo jeho kůže.

Před čtyřmi dny ho doktor odpojil od dýchacího přístroje, takže na něj vidím líp. Je zarostlý a bledý, ale odmítá se probudit, i když všechny překvapil tím, že sám dýchá, ačkoliv jen mělce a s námahou. Ostří nože, které do něj vniklo z boku, mu perforovalo žaludek, a při operaci mu zkolabovala plíce, což zákrok ještě víc zkomplikovalo. Odteď jeho dokonalý trup zdobí dvě velké jizvy. Tahle nová je hezčí než ta stará a klikatá, kterou mu způsobila poslední. Dívám se na tu stopu každý den, když ho převazují a odsávají z ní krev a hnis. Už jsem si na ni zvykla, na nedokonalost připomínající nejhorší den v mém životě a zároveň na něco nového, co na něm milovat.

Od jeho postele se nevzdaluju. Jenom odbíhám do koupelny, když už to držím tak dlouho, že by mi mohl prasknout měchýř. Osprchovala jsem se rychlostí blesku, když mě tam máma násilím dostrkala, a donutila jsem ji přísahat, že na mě zavolá, když se Jesse pohne. Nepohnul se. Každý den mě doktor i chirurg poučují o tom, že je to hra na čekanou. Je silný a zdravý a má vysoké šance, ale já nevidím žádné pokroky od chvíle, kdy ho nechali dýchat samotného.

Neuplyne hodina, kdy bych ho neprosila, aby se probudil. Neuplyne minuta, abych ho někde nepolíbila a nečekala, že dotek mých rtů na jeho kůži něco zažehne. Žádná jiskra. Každým dnem mi srdce tluče o něco pomaleji, o něco víc mě pálí oči a o kousek mi povyroste břicho. Každou chvíli k němu krátce sklopím pohled a připomínám si, že moje děti možná nikdy nespátří svého otce, a to je příliš krutá nespravedlnost, než abych se s ní smířila.

„Probuď se,“ přikazuju mu tiše a po tvářích se mi znovu koulí slzy. „Ty paličáku!“ Slyším, jak se otvírají dveře, a zamženým pohledem zahlédnu mámu. „Proč se neprobouzí, mami?“

Honem ke mně přistupuje a navzdory tomu, že se nechci pohnout, mě objímá. „Uzdravuje se, miláčku. Potřebuje se uzdravit.“

„Už to trvá hrozně dlouho. Chci, aby se probudil, chybí mi.“ Roztřesou se mi ramena a v beznaději si opírám hlavu o postel.

„Ach, Avo,“ zoufá si máma. Cítí se bezmocná a zbytečná, ale bohužel není v mých silách zařídit, aby na tom byla líp, když jsem sama tak sklíčená. „Avo, zlatíčko, musíš jíst,“ domlouvá mi vlídně a pobízí mě, abych vstala z postele. „No tak.“

„Já nemám hlad,“ odporuju.

„Přísahám, že udělám seznam tvých neposlušností a pak ho řádek po řádku přečtu Jessemu, až přijde k sobě,“ vyhrožuje a nutí mi krabičku se salátem, ale přitom se jí chvěje hlas.

Vím, že nemá smysl odporovat, ale jediným důvodem, proč krabičku jednou rukou otvírám a uzobávám cherry rajčátka, je mámin prostý závěr, že by na tom Jessemu záleželo.

„Dorazila Beatrice s Henrym, miláčku,“ sděluje mi máma opatrně, ale já už své opovržení Jesseho rodiči neřeším. Nemám v sobě místo pro jiné pocity než zármutek. „Můžou dál?“

Mám chuť je sobecky odmítnout. Chci ho celého jenom pro sebe, ale nedokázala jsem zabránit tomu, aby o Jesseho pobodání napsaly všechny londýnské plátky. Takové novinky se šíří jako povodeň, dokonce i napříč Evropou. Přijeli dva dny poté, co Jesseho přijali v nemocnici. Jeho matka a sestra zkroušené žalem a otec jako ti chý přihlížející. V jeho nepřítomném pohledu jsem rozpoznala lítost podobnou té Jesseho. Vyslechla jsem všechna jejich vysvětlení, ale tou dobou jsem je moc nevnímala. Až později, v nekonečném tichu a čase, který jsem mohla trávit sezením a pláčem nebo přemýšlením, jsem si o všem utvořila vlastní obrázek. Je docela prostý: Jesseho pocit provinění v souvislosti s mnoha tragickými událostmi jeho rodiče zapudil. Možná k tomu přispěli i oni svou ctižádostivostí a přehnanými požadavky. Zdravý rozum v kombinaci s tím, že už svého náročného manžela i všechno kolem něj znám, mě ale přesvědčuje o tom, že prapůvodcem všeho je jeho paličatost. Myslel si, že svou vinu, kterou především neměl nikdy pociťovat, zmírní tím, že se bude distancovat od každého, kdo mu jeho ztráty připomínal. Nedovolil sám sobě obklopit se lidmi, kteří ho milovali a kteří mu mohli pomoci. Čekal na mě, až to udělám. A možná jsem přišla pozdě, protože tady teď leží bez známek života. Přestože mě pomyšlení na život bez něj ubíjí – na život, který mě možná čeká – dala bych přednost tomu, aby žil a já ho vůbec neznala. Je to hloupá myšlenka, já vím, jenže od chvíle, co jsem tady, není můj zmatený mozek schopen kloudně fungovat. Neustále mě bolí hlava, v krku se

mi nadobro usadil knedlík a na tvářích mě pálí oschlé slzy. Je ze mě troska a už tak zůstanu navěky, pokud Jesse neotevře oči.

„Avo?“ Mámin hlas a pohazení ramene mě přivádějí zpátky do místnosti, kterou znám až moc dobře.

„Jenom na pár minut,“ souhlasím. Vzdávám pokus o zdolání salátu a odstrkuju ho pryč. Elizabeth na to nic neříká, ani se nesnaží vyjednat víc času pro Jesseho rodiče. Tu a tam jim dovolím přijít na pět minut, ale nikdy je tady nenechávám samotné.

„Jak myslíš, miláčku.“ Vytrácí se z pokoje a za okamžik do něj v tichosti vstupují Jesseho máma, táta i sestra. Neberu jejich přítomnost na vědomí. Přistupují k jeho posteli, ale já z něj nespouštím pohled a nechávám pusu zavřenou. Jeho máma začíná vzlykat a já periferním zrakem vidím, jak ji Amalie uklidňuje. Jeho táta si rozhodně promne obličej. Tři páry očí, všechny zelené a poznamenané žalem, se upírají na mého bezvládného manžela.

„Jak mu je?“ ptá se Henry a obchází postel.

„Pořád stejně,“ odpovídám a odhrnuju Jessemu pramínek plavých vlasů z čela. Čistě pro případ, že by ho ve spánku šimral.

„A co vy, Avo? Měla byste se opatrovat,“ domlouvá mi tiše, avšak přísně.

„Já jsem v pohodě.“

„Dovolíte, abychom vás pozvali na něco k snědku?“ navrhuje. „Ne daleko, jenom dolů do nemocniční jídelny.“

„Já ho tu nenechám,“ ujišťuju jej po milionté. Zkoušel to na mě každý a nikdo nepochodil. „Mohl by se probudit a já bych tady nebyla.“

„Já vám rozumím,“ uklidňuje mě. „Nebo bychom vám mohli něco donést?“

Musel si všimnout, že tu mám salát, přesto to zkouší. Jeho pozornost je milá, nikoliv vítaná. „Ne, děkuju.“

„Avo, prosím,“ přidává se k němu Amalie, ale já její prosbu ignoruju a zarputile zavrtím hlavou. Jesse by mě taky nutil jíst. Jak já bych si to přála.

Slyším kolektivní vzdychnutí a do toho se otvírají dveře, kterými vstupuje noční sestra. Tlačí před sebou důvěrně známý vozík s tlakoměrem, teploměrem a nekonečnou škálou dalšího lékařského vybavení ke kontrole jeho životních funkcí.

„Dobrý večer,“ usměje se na nás vlídně. „Jak se dnes má náš vybraný exemplář muže?“ Na začátku své služby řekne vždycky to samé.

„Pořád spí,“ informuju ji a posouvám se jenom tak, abych jí umožnila přístup k Jesseho ruce.

„Tak se podíváme, co se děje.“ Bere ho za paži a navléká mu na ni manžetu tlakoměru, stiskne několik tlačítek a spouští automatické nafukování. Pak už nechává přístroj dělat jeho práci a měří Jessemu teplotu, kontroluje záznam srdečního monitoringu a zapisuje si všechna svá zjištění. „Vše při starém. Máte silného a odhodlaného muže, má drahá.“

„Já vím,“ souhlasím a modlím se za jeho vytrvalost. Není na tom líp, ale ani hůř a k tomu se musím upínat. Je to všechno, co mám. Sestra mu aplikuje nějakou látku prostřednictvím kanyly, kterou má zavedenou na ruce, a pak mu mění sáček katétru a kapačky. Poté si všechno balí a potichu odchází.

„Tak my vás tu zase necháme o samotě,“ ozve se váhavě Henry. „Kdyby něco, máte moje číslo.“

Souhlasně přikývnu a nechávám je, aby mi do ramen vmasírovali nějakou tu útěchu. Potom se dívám, jak jeden po druhém políbí Jesseho. Jako poslední k němu přistupuje máma a skrápí jeho obličej slzami. „Miluju tě, synku,“ zamumlá skoro jako by nechtěla, abych ji slyšela, jako by si myslela, že ji za tu drzost odsoudím.

To bych nikdy neudělala. Jejich utrpení je dostatečným důvodem pro to, abych je přijala. Mým posláním je vrátit Jesseho život do správných kolejí. Udělám pro to cokoliv, jenom nevím, jestli tu bude, aby to přijal a ocenil.

Přicházejí další slzy.

Vzhlédnu a sleduju, jak se vytrácejí a přitom u dveří míjejí Kate, Sama, Drewa a Johna. Následuje zdvořilá výměna pozdravů a já se neubráním tichému povzdechu nad tím, že přišli další lidé. Vím, že se všichni strachují o mě i o Jesseho, jenže já prostě nemám energii potřebnou k odpovídání na jejich otázky.

„Jste v pohodě, děvče?“ zamručí John a já kývnu, přestože je to zjevně naopak. Prostě je jednodušší hýbat hlavou nahoru a dolů než ze strany na stranu.

Podívám se na něj, vymáčknu ze sebe malý úsměv a přitom si všímám, že mu sundali obvaz z hlavy. Celé dlouhé dny si to hořce vyčítal, ale co mohl dělat, když ho milenec Ruth Quinnové, Casey, zavolal pod falešnou záminkou dolů a tam ho překvapil ze zálohy, když ho vzal železnou tyčí po hlavě, jakmile vykročil z výtahu?

„Jen tak mimochodem,“ pokračuje. „Jenom jsem chtěl, abyste věděla, že se dnes oba dostavili k soudu a ten je poslal zpátky do vazby.“

Měla bych být ráda, ale nemám sílu ani na to. Na policii jsem zodpověděla nekonečnou řadu otázek a Steve se zachoval jako správný chlap a zásobuje mě informacemi o postupu vyšetřování. Je to úplně jednoduché. Ruth, neboli Lauren, je nervově labilní bývalá manželka Jesseho a Casey její podpantoflácký milenec, který dělal přesně to, co mu řekla, jenom aby ji potěšil. „To je dobře.“ Zvedám hlavu a spatřím čtyři účastné pohledy. Takové, které už nemůžu ani vidět. „Omlouvám se, ale nemám ener...“ hlas se mi vytrácí v půli slova. Volnou rukou si promnu pálicí oči.

„Avo, jeď domů, osprchuj se a vyspi se trochu. Kate si ke mně přistavuje židli a bere mě kolem třesoucích se ramen. „My tu zůstaneme. Kdyby se probudil, okamžitě ti zavolám. Slibuju.“

Zavrtím hlavou. Přála bych si, aby to všichni vzdali. Já se nikam nehnu, dokud nebude Jesse se mnou.

„No tak, Avo, já tě odvezu,“ nabízí se Drew a vydává se ke mně.

„Vidíš,“ přidává se k nim Sam. „My tady zůstaneme a Drew tě na chvíli zaveze domů.“

„Ne!“ setřásám Kate. „Já kurva nikam nejdu, tak toho nechte!“ Hned se podívám na Jesseho v očekávání, že mě pokárá, ale nic se nestane. „Tak už se prober!“

„Jenom se uklidni,“ chlácholí mě Kate. „My toho necháme, ale musíš jíst, Avo.“

„Kate,“ vzdychnu unaveně a snažím se zachovat klid. „Měla jsem salát.“

„Fajn.“ Zklamaně se zvedá a vrací se k ostatním. „Nic jiného mě nenapadá.“ Choulí se do Samovy otevřené náruče. Drew mi věnuje sklíčený pohled a já si vzpomínám, že musí sám prožívat ošklivé chvíle, protože se musí potýkat s ženou, která ho zneužila, aby mohla nastražit léčku na mého manžela. Něco jsem o tom zaslechla, když se mě Kate snažila rozptýlit konverzací, ale celý příběh neznám. Víím jenom, že se k té situaci postavil statečně. Tedy, přihlásil se jenom k dítěti, ke Coral ne. To je chvályhodný přístup vzhledem k tomu, jak ho podvedla.

„Už půjdeme,“ nadnese John, obrací se k ostatním a v podstatě je tlačí ven z pokoje. Jsem mu za to vděčná. Zachovávám si tolik slušnosti, že je chraplavě pozdravím, a pak zase věnuju veškerou svou pozornost Jessemu.

Opět si pokládám hlavu na postel a tak dlouho bojuju s těžkými víčky, až boj prohrávám a pomalu se mi zavírají. Ocítám se

ve světě, kde odmítám plnit jakýkoliv jeho požadavek, jenom aby se musel uchýlit k metodám zahrnujícím doteky. Právě teď se mě dotýká. Jeho dlaň klouže po mých rozčuchaných vlasech, které po posledním mytí uschly jen tak na vzduchu. Jenže v mém snu jsem dokonalá, ne unavená, bledá a zanedbaná, v pyžamových kalhotách a jednom z jeho obnošených triček – v tom, které na můj příkaz máma vytáhla z koše na prádlo a které jsem si nepřevlékla za celou dobu, co jsem tady.

Jsem na mém šťastném místě, kde znovu prožívám každý okamžik strávený s tímto mužem, všechen smích, vášně i frustrace. Znovu si přehrávám každé slovo, každý dotek. Každou vteřinu, každý náš společný krok, každý polibek. Nevynechávám jediný okamžik – jeho vysokou štíhlou postavu, která se zvedala od stolu, když jsme se viděli poprvé, jeho fyzickou krásu, která se zvětšovala s každým krokem, kterým ke mně přistupoval, dokud mě nepohltila jeho vůně, když se naklonil, aby mě políbil. Ani jeho mocný dotek, který ve mně zažehl nepopsatelné pocity. Je to barvité, je to jasné a je to nádherné. Byla jsem mu zaslíbená od chvíle, kdy jsem vstoupila do jeho kanceláře.

„Moje kráska sní.“

Ten hlas nepoznávám, ale ta slova jsou jeho, takže vím, že je to on. Chci mu odpovědět, využít příležitost k tomu, abych mu řekla tolik věcí, jenže díky dlouho prožívané beznaději nedokážu jen tak promluvit. A tak se kolébám na vlnách ozvěny jeho slov a koupu v něžných dotecích, které teď cítím na tváři.

Ze šťastného limbu mě budí hlasité pípání a já v naději prudce zvedám hlavu, ale jeho oči jsou stále zavřené a ruce jsou tam, kam jsem je předtím umístila – jedna v mé dlani a druhá spočívá bez života podél jeho trupu. Dezorientovaně se šklebím při poslechu ječivého zvuku, který brzy identifikuju jako bezpečnostní opatření

kapačky, která indikuje, že v ní dochází tekutina. Zvedám se, abych zavolala sestru, ale nadskočím úlekem, když zaslechnu přidušené zasténání. Nevím, proč jsem sebou tak trhla, byl to tichý a mírný zvuk, vůbec ne strašidelný, ale stejně mi skáče srdce do krku. Zblízka zkoumám Jesseho obličej a říkám si, že se mi asi něco zdálo.

Jenže pak se mu pohnou oči pod víčky a moje srdce se dává do zběsilého cvalu. Mám chuť štípnout se, abych se ujistila, že ještě nesním. Vlastně myslím, že jsem to udělala, protože navzdory otupělosti smutkem ucítím malý osten bolesti.

„Jesse?“ zašeptám a pouštím jeho ruku, abych ho mohla chytit za rameno a jemně s ním zatrást, přestože vím, že bych to neměla dělat. Znovu zasténá a pod tenkou bavlněnou příkrývkou pohne nohama. On se probouzí! „Jesse?“ Měla bych zavolat sestru, ale nemůžu. Měla bych vypnout ten přístroj, ale nedokážu se pohnout. Měla bych mluvit potichu, ale křičím: „Jesse!“ Třesu s ním o něco silněji.

„Moc řveš,“ stěžuje si, ochraptělým a vyschlým hlasem. Jeho oči už nejsou uvolněně zavřené, teď spíš tiskne víčka křečovitě.

Natahuju se nad něj a zmáčknutím tlačítka vypínám pípání. „Jesse?“

„Co je?“ zabručí podrážděně a zvedá ruku, aby si sáhl na hlavu. Veškerý strach a žal se mi volně vyplavují z těla ven a já se ocitám ve světle. V jasném světle. Ve světle naděje.

„Otevři oči,“ přikazuju mu.

„Ne. Kurevsky to bolí.“

„Panebože.“ Moje úleva je nezměrná, skoro bolestivá. Jako blesk se probíjí mým zničeným tělem a přivádí mě zpátky k životu. „Zkus to,“ prosím. Potřebuju vidět jeho oči.

A znovu ho slyším sténat. Vidím, jak bojuje, aby splnil můj nerozumný požadavek. Neslevím a neudělám mu tu laskavost, abych ho zastavila. Musím spatřit jeho oči.

A tady jsou.

Nejsou tak jasné zelené ani podmanivé, ale mají v sobě život a mžourají a snaží se uvyknout na mdlé světlo v místnosti. „Do prdele.“

Nikdy jsem nebyla tak ráda, že ta dvě slova slyším. Jsou Jesseho a jsou povědomá. Já pitomá se na něj vrhám a líbám jeho zarostlý obličej a zarážím se, až když bolestně zasyčí. „Ježiši, promiň!“ vyhrknu a prudce se zvedám, čímž mu způsobím další trápení.

„Krucifix, Avo,“ křiví obličej a znovu zavírá oči.

„Otevři oči!“

Poslechne a já jsem úplně nadšená z toho, že se na mě mračí. „Tak mě přestaň mučit, ženská!“

Myslím, že jsem v životě nebyla tak šťastná. Vypadá úděsně, ale já ho chci klidně takového. Je mi to jedno. Klidně ať si nechá přerostlý plnovous. Může mi nadávat stokrát denně. „Myslela jsem, že jsem o tebe přišla.“ Už zase vzlykám, protože mě přemáhá úleva, a schovávám si zpustlý obličej do dlaní.

„Kotě, prosím tě, nebreč, když s tím nic nesvedu.“ Slyším, jak se snaží pohnout, a pak sérii sprostých slov zakončenou šťavnatým: „Kurva!“

„Přestaň se hýbat!“ okřiknu ho a otírám si ubrečenou tvář, abych ho mohla uchopit za ramena a lehce na ně zatlačit.

Nehádá se. S vyčerpaným výdechem si lehá zpátky na polštář, zvedá ruku a pohledem zkoumá jehlu, která mu z ní trčí. Zmateně se rozhlíží kolem sebe po armádě přístrojů, která ho obklopuje. V jeho výrazu čtu, jak mu to postupně dochází, a pak najednou prudce zvedá hlavu, a vyděšeně na mě třeští oči. „Ona ti ublížila!“ vyráží ze sebe a s útrpně staženým obličejem a dalším bolestným syčením se hrabe do sedu. „Děti!“

„Jsme v pořádku,“ ujišťuju ho a tlačím ho zpátky do postele. Je to těžké. Jeho náhlé uvědomění do něj přeci jen vlilo nějakou sílu.

„Nic nám není, Jesse. Lehni si.“

„Ty jsi v pořádku?“ Zvedá ruku a nahmatává mou tvář. „Prosím, řekni mi, že jsi v pořádku?“

„Jsem.“

„A děti?“

„Dělali mi dva ultrazvuky.“ Přikládám dlaň na jeho ruku a pomáhám mu ji udržet. Teprve to ho společně s mými slovy uklidňuje. Zavírá oči a já mám nutkání do něj dloubnout, aby je otevřel, ale nechávám ho být. „Měla bych zavolat sestru.“

„Ne, prosím. Nech mě pořádně se probudit, než mě začnou zkoumat.“ Jeho ruka mi sklouzne z tváře na krk a na týl, kde lehce zatlačí a tiše mi naznačuje, abych se přiblížila.

„Nechci ti ublížit,“ protestuju a vzpírám se mu, ale on opět křiví obličej bolestí a zvyšuje tlak. „Jesse.“

„Kontakt. Udělej, co se ti říká!“ zavrčí mátožně. Dokonce i teď, když evidentně trpí bolestmi, je nemožný.

„Bolí to moc?“ ptám se, když se k němu ze strany opatrně skláním.

„Agónie.“

„Musím zavolat sestru.“

„Za chvíli. Je mi dobře.“

„To teda není.“ Skoro se zasměju. Vyhýbám se doteku s jeho rání a zlehka se mu přimknu k boku. Není to vůbec pohodlné, ale on je šťastný a tak ho nechávám být. Dávám mu pět minut a pak volám sestru a nic mě nezastaví – a to myslím doslova.

„Jsem rád, že jsi pořád se mnou,“ zamumlá a mrhá vzácnou energií k tomu, aby otočil hlavu a políbil mě. „Už bych to býval vzdal, kdybych pořád neslyšel tvůj umanutý hlas.“

„Tys mě slyšel?“

„Jo. Byl to divný pocit a zatraceně nepříjemný, když jsem ti nemohl vynadat. Zajímalo by mě, jestli někdy uděláš, co se po tobě chce?“ V jeho hlase není ani stopa humoru. Přiměje mě to k úsměvu.

„Ne.“

„To jsem si myslel,“ vzdychne. „Mám ti co vysvětlovat.“

Ta slova mě zaskočí nepřipravenou. „Ne, to nemáš,“ vyjeknu a snažím se od něj odlepit, abych mohla zavolat sestru, ale nikam to nevede.

„Do prdele!“ zakleje. „Kurva, kurva, kurva!“ Dál se mnou bojuje, hlupák, a jsem to já, kdo to vzdává, protože o něj mám větší obavy než on sám. „Prostě zůstaň, kde jsi, a poslouchej,“ poroučí mi drsně. „Nikam se nehneš, dokud ti neřeknu o Rosie.“

To jméno by pro mě nemělo nic znamenat, ale opak je pravdou. Přináší s sebou nesnesitelnou bolest a roky sebetrýznění. Tuhle zpověď měl učinit už dávno. Vysvětlila by se tím většina jeho neurotického chování.

„Lauren byla dcerou dobrých přátel mých rodičů,“ začíná vyprávět a já se obrňuju, protože si uvědomuju, že si vyslechnu celý příběh. Ne jenom útržky, které bych o jeho dcerce ráda slyšela, ale i ty části o psychicky narušené ženě, která mě o něj málem připravila. „Určitě si ji dokážeš představit – dobře vychovaná, bohatá a vysoce vážená ve snobské komunitě, kterou jsme museli akceptovat. Jednou jsme si vrzli a ona otěhotněla. Bylo nám sedmnáct, byli jsme mladí a pitomí. Umíš si představit ten skandál? Tenkrát jsem to fakt posral.“ Snaží se udělat si pohodlí a přitom znovu křiví obličej a trochu si zanáává.

Vidím to v jasných barvách, opravdu mi nemusí říkat víc, ale zůstávám zticha a nechávám ho, aby na mě přenesl něco z těch roků plných utrpení.

„Naše rodiny svolaly krizový štáb a Laurenin otec trval na tom, abychom se vzali dřív, než se to provalí a obě rodiny to zruinuje. Od Jakeovy smrti neuplynulo moc času a já na to přistoupil, jelikož jsem doufal, že by moje povolnost mohla pomoci vybudovat aspoň nějaké mosty mezi mnou a rodiči.“

Pevně zavírám oči a přimknu se k němu o něco víc, protože si vybavuji návštěvu u našich a jeho reakci, když moje máma trvala na tom, že si mě musí vzít, protože jsem těhotná. „Dohodnutý sňatek?“ odtuším.

„Ano. Ale společné úsilí obou rodin slavilo obrovský úspěch, když se jim podařilo přesvědčit okolí, že jsme beznadějně zamilovaní.“

„Ona byla,“ zašeptám, poněvadž znám směr, jakým se bude příběh ubírat.

„A já ne,“ potvrzuje tiše. „Oženili mě a přestěhovali do venkovské usedlosti jejich rodičů během jednoho měsíce. Všichni byli šťastní, až na mě.“ Bezděky si pohrává s mými vlasy a ztěžka se nachyloje k pokračování. „Carmichael mi dopřál úniku a já konečně sebral odvahu tu otrěsnou frašku ukončit, jenže pak se narodila Rosie a já najednou chtěl být tátou. Ta malá holčička byla jedinou na světě, která mě milovala takového, jaký jsem byl. Žádná očekávání, žádné tlaky, prostě mě ve své nevinnosti zcela přijala. Co záleželo na tom, že byla teprve miminko?“

Jak ho poslouchám, jsem na něj nesmírně hrdá, ale vím, že tenhle příběh nekončí šťastně. A to mě už předem ničí.

„Byla to tatínkova holčička,“ říká s láskou. „Nedokázal jsem udělat nic špatného a zároveň jsem věděl, že v jejích očích žádnou špatnost nikdy nespáchám. To mě přimělo zásadně přehodnotit životní styl, do kterého jsem vklouzl, ještě když byla Lauren těhotná. Carmichael najal toho nejlepšího právníka, aby

mi zkusil vysoudit výhradní péči, protože pochopil, že Rosie je moje spása, jenže rodina Lauren na nás vyšťourala všechnu špínu. Od Jakea, přes Panské sídlo až po mou krátkou životní epizodu mezi tím, kdy jsem opustil Lauren a než se narodila Rosie. Neměl jsem šanci.“

„A tou dobou se vaši stěhovali do Španělska?“ divím se.

Zaškube se tichým smíchem a hned nato zaheká. „Přesně, utekli před hanbou, kterou jsem uvalil na celou rodinu.“

„Oni tě opustili,“ zašeptám.

„Ne, chtěli, ať jedu s nimi. Máma prosila, ale já nedovedl nechat Rosie v péči té famílie. V jejich očích by byla pouhým nemanželským dítětem, i když měla mě. To jsem nemohl dopustit.“

„A dál?“

„Když byly Rosie tři, udělal jsem největší chybu mého života.“ Odmlčí se a já vím, že si usilovně kouše spodní ret. „Vlezl jsem do postele se Sarah,“ řekne tiše.

„Se Sarah?“ Intenzivně se mračím přitisknutá k jeho krku. Jak s tím souvisí Sarah?

„Carmichael a Sarah byli pár.“

„Ti dva?“ Teď už se opatrně škrábu z jeho sevření a on mi to tentokrát dovolí. Kouše si ret a taky zadržuje dech. „Sarah a Carmichael? Ale já myslela, že byl děvkař.“

„To byl. Ovšem s přítelkyní.“ S nádechem stáhne obličej. „A dítětem.“

„Cože?!“ To už sedím zpříma. „Pokračuj,“ pobízím ho. Ten příběh se vůbec neubírá směrem, kterým jsem myslela.

Dopřává si další dlouhý, avšak bolestivý nádech. Měla bych mu říct, ať přeruší vyprávění a odpočine si, ale nedokážu to.

„Carmichael nás načapal. Vytočil se, naložil holky do auta a zmizel.“

Dobrý bože. „Holky?“ vydechnu překvapeně. Ani netuším proč. Vím, kdo byly.

„Rosie a Rebeccu.“

„Tvoji Rosie a jejich Rebeccu,“ zašeptám. „Ta nehoda.“

Znaveně přikývne a semkne víčka. „Nezabil jsem jenom strýce a mou dcerku, ale taky holčičku Sarah.“

„Ne,“ vrtím hlavou. „To nebyla tvoje vina.“

„Jednou si uvědomíš, že moje špatná rozhodnutí byla příčinou všeho, Avo. Posral jsem to na všech frontách a tolikrát a taky jsem za to kurva zaplatil, ale nemůžu za to platit teď, když mám tebe, Avo. Co když se znovu rozhodnu špatně? Co když to znovu pose-ru? Co když jsem ještě nezaplatil dost?“

Jeho snaha o nápravu *všeho* je jasná. Nad slunce jasnější. Jeho život je peklo, ale mnohem horší než jsem si představovala. Viní se ze všeho. Jeho bezstarostnost v tom nejspíš taky hrála nějakou roli, ale v globálu není za všechno výhradně zodpovědný pouze on. Neřídil auto, které srazilo Jakea. Neřídil auto, ve kterém jela děvčátka. Nechtěl se ženit a rozhodně chtěl být pořádným otcem. Existuje tolik kdyby a coby. A Sarah? To mě teda uzemnilo. Měla dítě s Carmichaelem, ale zamilovala se do synovce svého přítele? Zatraceně, to je ale zmatek. Ale vysvětluje to bizarní vztah Jesseho a Sarah. On má pocit, že jí nesplatil dluh. Sarah nezůstalo vůbec nic a poté, co přišla o dceru i přítele, hledala útočiště v sídle. Jesse k tomu přistupoval tak nějak stejně. Dvě zmučené duše, které se utápěly v bičování, sexu a pití, ale nikdy ne spolu. To byla Jesseho volba. Sarah by volila jinak.

„Už jsi zaplatil dost.“ Očima zabloudím k jeho břichu. Zaplatil fyzicky i psychicky, a to mého manžela, který se mezitím změnil v neurotického maniaka posedlého kontrolou, přimělo hledat někoho, na kom mu bude znovu záležet.

Totíž mě.

„Kdy tě poranila poprvé?“ zjišťuju, protože potřebuju poslední dílek, který by zapadl do té obrovské skládačky.

„Když jsme přišli o Rosie, ze všech sil se mě snažila přesvědčit, že se vzájemně potřebujeme. Vždycky byla trochu nevyzpytatelná, ale když jsem vytrvale odmítal její návrhy, stala se z ní neřízená střela. Chtěla se mstít.“ Usměje se na mě, jako by byl rád, že jsem za dveřmi nenašla mrtvé koťátko. Já se neusmívám. Vždyť se ho dvakrát pokusila zabít. Tohle není legrace.

„Myslíš, že otěhotněla úmyslně?“

„Pravděpodobně.“

„To ona tě pobodala?“

„Ano.“

„Šla do vězení?“

„Ne.“

„Proč?“

Znovu vzdychne. „Její rodina jí poskytla pomoc a držela ji stranou výměnou za moje mlčení.“

„Ale podívej se na to, co ti udělala,“ ukazuju na jeho starou jizvu. „Jak ses z toho vylízal?“

„Tahle byla jenom povrchová. Teď si dala záležet mnohem víc.“ Podívá se na svoje břicho.

„Ty jsi s tím ani nešel do nemocnice, vid’?“ Jsem zděšena. Tohle je pěkně hnusná jizva a povrchové zranění to rozhodně nebylo.

„Kdo tě šil?“

„Její otec. Byl to doktor.“

„Panebože!“ Hrouším se na opěradlo židle. „A vaši celou tu dobu věděli, co se děje?“ Já vím, že zním jako nabubřelá mravokárkyně, ale kde to všechno skončí?

„Ti už se vrátili do Španělska.“

„Jesse...“ Najednou si připlácnu ruku na pusku a zuřivě přemýšlím, jak to říct, než ze mě vypadne nějaký polotovár. Jako vždy mám v hlavě vymetené. Tento muž mě dokáže spolehlivě připravit o řeč. „Tvoje máma ve Španělsku,“ začínám obezřetně. „Nová šance?“ Ona vůbec nemluvila o Jakeovi. Ta zmínka patřila Jesseho ztracené holčičce – mluvila o šanci pro něj, že se znovu může stát dobrým otcem.

„Teď už víš skutečně všechno.“ Hlas má stále chraplavý a jeho pátravý pohled jako by hledal mé oči, ale ve skutečnosti se jim záměrně vyhýbá. „Opustíš mě?“

Pokud mi kvůli němu doteď pukalo srdce, nyní se rozpadlo v prach. Jednoduchá a dokonale srozumitelná otázka a nejistý tón, jakým ji položil, mi bolestivě vhánějí slzy do očí. „Podívej se na mě,“ žádám příkře a on poslechne, takže spatřím nepředstavitelnou trýzeň. Zatíná se do mě tak hluboko, že v mých očích povolují stavidla. A v jeho taky. Víím, že teď jsem jeho spásou já. Jsem jeho klíčem k vykoupení. Jeho anděl. „Náš vztah je nerozbitný,“ zavzlykám zkroušená smutkem. Dva týdny prázdnoty zaplavilo štěstí, jenže brzy je nahradil zármutek.

Jesse se trhaně nadechne, ale nejsem si jistá, jestli se mu ulevilo nebo přitížilo. „Drž mě,“ prosí a s námahou zvedá těžkou paži, aby mě pobídl. Nedostatek fyzického kontaktu mu bude dělat potíže, zvlášť když to bude na mě, abych jeho potřebu uspokojila.

Opatrně si lehám na postel a obezřetně se uvelebuju mezi hadičkami a pokrývkou. Přitahuje si mě blíž. „Dávej pozor, Jesse.“

„Víc bolí, když se tě nemůžu dotýkat.“

Špičkou prstu se dotkne mé čelisti a zvedá mi obličej k sobě. Natáhnu ruku, zachytávám zbloudilou slzu z jeho tváře a hladím ho po přerostlém strništi. „Miluju tě,“ vydechnu a přitisknu rty na jeho ústa.

„Jsem ti za to vděčný.“

„To neříkej.“ Odtahuju se a pokárám ho zklamaným pohledem. „Nechci, abys něco takového říkal.“

Je evidentně zmatený. „Ale to je pravda.“

„Jenže takhle to obvykle neříkáš,“ zašeptám a varovně ho zatahám za příliš dlouhé vlasy.

Moje divokost mu zvedá koutky úst. „Řekni, že mě miluješ,“ přikazuje mi a pravděpodobně přitom vyplývá nadměrné množství energie, aby to vyznělo důrazně.

„Miluju tě,“ poslechnu hned a on se rozzáří úsměvem, který si schovává jenom pro mě. Je to pohled k nezaplacení, přestože ho doprovázejí slzy a on vypadá trochu opotřebovaně.

„Já vím.“ Něžně mě políbí, sykne a stáhne se, ale rychle se vzpamatuje a znovu mě líbá.

„A teď jdu pro sestru,“ oznamuju mu rozhodně. „Potřebuješ léky na bolest.“

„Potřebuju tebe,“ zamručí. „Ty jsi můj lék.“

Neochotně opouštím jeho rty, zvedám se na loket a беру jeho obličej do dlaní. „Tak proč pořád sykáš a hekáš bolestí?“

„Protože to kurevsky bolí,“ připouští.

Dávám mu ještě jednu pusu, vstávám a urovnávám mu příkrývku kolem pasu. Je hrozné vidět ho tak slabého a bezmocného, ale představa, že na něj dohlížím a pečuju o něj, je mi příjemná. Teď se o něj postarám a on s tím nic nezmuže.

„Čemu se tak usmíváš?“ ptá se a zvedá ruce, abych mu pod nimi mohla přeložit deku.

„Ničemu.“ Natahuju se a konečně mačkám tlačítko na přivolání sestry.

„Ty si to budeš užívat, že jo?“

Zarážím se uprostřed čechrání polštáře a rozesměju se, když zachyťm jeho rozladěný výraz. Je to velký a silný muž, který se

scvrknul na slabou a zraněnou osobu. Bude to pro něj těžké. „Přebírám moc.“

„Nezvykej si na to,“ upozorňuje mě v okamžiku, kdy se otvírají dveře a dovnitř spěchá sestra.

„Ale ale! Božíčku!“ To už je u něj a bleskově mu kontroluje přístroje, točí se kolem něj a nahmatává mu puls. „Vítejte zpátky, Jesse,“ zdraví ho, ale on jenom něco zabručí a zapíchne oči do stropu. Vůbec se mu to nelíbí. „Jste unavený?“

„K smrti,“ potvrzuje. „Kdy můžu jít domů?“

Já zakoulím očima a sestra se zasměje: „Moc se nepředbíhejte. Podívejte se na mě, prosím.“ Z kapsy vytahuje útlou baterku a čeká, až můj pan Mrzutý Majitel sklopí pohled. Když ji poslechne a zadívá se na ni, sestru to lehce vyvede z míry, ale rychle se vzpamatuje a vrací se ke svým lékařským povinnostem. „Vaše žena mi o vašich očích vyprávěla,“ zamumlá a postupně mu do nich svítí. „Měla úplnou pravdu.“

S pyšným úsměvem se zvedám na špičky, abych se podívala přes její skloněný trup. Jesse se usmívá od ucha k uchu. „A to bylo všechno, o čem vám vyprávěla, sestřičko?“ ptá se jí nestoudně.

Sestra pobaveně povytáhne obočí. „Ne, taky mi vyprávěla o tom drzém úsměvu. Můžu vás omýt?“

Jesse sebou trhne a udělá znechucenou grimasu. „Ne, já se osprchuju,“ vyhrkne a střílí po mně vyplašeným pohledem.

„To nepůjde, mladý muži. Aspoň ne dokud vás nezkontroluje doktor a nevyjmeme vám cévku,“ informuje ho nesmlouvavě.

Sestra zvedá rámeček s pytlíkem, aby mu překážku ukázala, a Jesseho zděšení narůstá. Pohled na ponížení v jeho hezké vousaté tváři je teda něco. „Kristepane,“ vydechne a s útrpně sevřenými víčky zaboří hlavu zpátky do polštáře.

„Zavolám doktora,“ uchechtne se sestra, opouští pokoj a nechává mě o samotě s mým nebohým bezmocným manželem.

„Dostaň mě odsud, zlato,“ škemrá.

„Na to zapomeň, Warde.“ Nalévám mu vodu do plastového kelímku, strkám do něj brčko a přikládám mu ho ke rtům. „Napij se.“

„Je balená?“ ověřuje si a pokukuje po džbánu s vodou.

„O tom pochybuju. Přestaň být snob a pij.“

Řídí se mým příkazem a párkrát si usrkne. „Nedovol, aby mě ta sestra myla.“

„Proč ne?“ zarážím se a stavím kelímek na stolek vedle postele. „Je to její práce, Jesse, a v posledních dvou týdnech ji vykonávala velmi svědomitě.“

„Dva týdny?“ vyjeví se. „Já byl v limbu dva týdny?“

„Jo, ale mně to spíš připadalo jako dvě stě let.“ Přisedám si k němu na postel, беру si jeho ruku do dlaní a zamyšleně si pohrávám s jeho snubním prstýnkem. „Už nikdy si nestěžuj, že ti den beze mě připadá moc dlouhý.“

„Tak jo,“ souhlasí. „Ona mě nemyla, že ne?“

Usměju se. „Ne, dělala jsem to já.“

Ohromuje mě, když mu zajiskří v očích a hravě našpulí rty. Jak může na něco takového myslet? „Takže když jsem byl nahý a v bezvědomí... hrála sis se mnou?“

„Ne, omývala jsem tě.“

„Copak sis ani kradmo nesáhla?“

„To víš, že ano.“ Opírám se mu rukama po obou stranách hlavy a předkláním se těsně nad jeho samolibý obličej. „Musela jsem ti nadzdvihnout ochablýho pindu, abych se dostala ke kulkám.“ Nedokážu zachovat vážnou tvář, zvlášť když omráčeně vykulí oči a pak je našťavaně přimhouří. Tohle je muž, který si nadmíru cení svého těla a sexuálních schopností. Neměla bych si z něj takhle utahovat.

„Jsem v pekle,“ zasténá. „Tohle je peklo na zemi. Sežeň mi doktora, já jdu domů.“

„Ty nejdeš nikam.“ Zlehka ho políbím, nechávám ho mračit se a hurovat na posteli a sama mířím do koupelny. Je to poprvé za celé týdny, ne-li v celém mém životě, kdy vykonávám malou potřebu s širokým úsměvem na tváři. Srdce mi opět tluče jako zvon. Možná by z toho mohla děti rozbolet hlava.

Když se vrátím, stojí u Jesseho doktor a prohlíží ho. Tiše si stoupám stranou a poslouchám konverzaci dvou mužů sestávající z otázek a jednoslovných odpovědí. V duchu si dělám poznámky a pozorně se dívám, jak mu převazuje ránu a vytahuje drény. Zdá se, že je spokojený s hojením i Jesseho čilostí. Z Jesseho požadavku, aby mu vyjmul cévku, ovšem tak nadšený není a nepřesvědčí ho ani pětiminutová vzrušená debata na dané téma.

„Možná zítra,“ dává Jessemu naději. „Uvidíme, jestli budete schopen malé procházky. Vždyť jste se právě probral, Jesse.“

„A co tohle?“ ukazuje raněný na jehlu v ruce, ovšem doktor jenom zavrtí hlavou a pacient znechuceně frkne.

Doktor dokončuje vizitu a odchází a já usedám zpátky na židli. „Čím víc budeš spolupracovat, tím dřív tě propustí.“

„Vypadáš unaveně,“ konstatuje. Mění téma a předmětem hovoru se rázem stávám já. „Jedlas vůbec?“

„Jasně že jo.“ Moje nenechavé prsty se noří do rozčuchaných vlasů a sprostě mě zrazují.

„Avo,“ zasténá. „Jdi a sežeň si něco k jídlu.“

„Máma mi donesla salát. Nemám hlad.“

Při zmínce o mámě vykulí oči. Tuším, co přijde. „Cos jim řekla?“

„Všechno,“ přiznávám. Spíš jsem přitom vzlykala a koktala a máma mě celou tu dobu hladila a utěšovala. Chovala se celkem rozumně. Což bylo dost zvláštní. „Až na tvou čtyřdenní nepřítomnost.“

Zamyšleně přitaká, skoro souhlasně. Musí mu být jasné, že bych to nikdy nezmínila. „Dobrá,“ řekne klidně. „A teď se zvedni a jdi se najíst.“

„Já nemám...“

„Nechtěj, abych ti to musel říkat znovu, dámo,“ štěkne. „Bude mi u prdele, že za sebou táhnu pytlík plnej chcanek. Osobně tě dovleču dolů do té zasraný jídelny a nacpu ti jídlo do krku!“

Moudře se přestávám hádat. Opravdu nemám hlad, ale vím, že by to neváhal udělat, takže zvedám své znavené tělo ze židle a беру si dvacku, kterou mi nechal táta v Jesseho nočním stolku. „Taky ti něco přinesu.“

„Já nemám hlad.“ Ani se na mě nepodívá. Ponořil se do svých myšlenek. Stydí se a přitom nemá za co. Já se nestydím, tak proč by měl on?

Schovávám si užaslý pohled nad jeho strohou odpovědí na jiný. Já se s ním o jídle hádat nebudu, protože by to nemělo smysl a jenom by ho to o něco víc stresovalo. Prostě mu nějaké donesu a pak to do něj dostanu, i kdyby nechtěl.

Chvilkový pokles nálady, ani momentální vzdor ale nedokážou zadusit euforii, která se ve mně vzedmula. To že se chová namyšleně a vyzývavě jenom potvrzuje, že mám svého Jesseho zpátky. Jiného bych ho ani nechtěla.